

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1851
APARE SĂPTĂMÂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni
125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. —
Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petiț 6 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

ZECE ANI DE DOMNIE

La 8 Iunie se împlinesc zece ani de când M. Sa Regele Carol II a urcat, în însuflețirea generală a poporului, pe tronul regal al înaintașilor Săi. Când privim înapoi spre această decadă, ne dăm seama că ea este atât de fecundă în fapte importante și în realizări mărețe încât poate fi socotită ca un răstimp decisiv în istoria Statului și a poporului nostru. Prin problemele ce s'au pus și s'au rezolvat, măcar în parte, prin măsurile ce s'au luat, ne-am integrat ca Stat în ritmul actualității istorice și avem puțința să privim viitorul întunecat cu liniște, conștienți că suntem pregătiți atât moral cât și spiritual pentru orice eventualitate.

M. S. a înfăptuit în momentul suprem, purtat de o previziune uimitoare, unitatea sufletească a tuturor fiilor neamului, înlăturând, cu un gest de salvatoare autoritate, gâlceava și desbinarea dintre frați. Azi suntem una în fața primejdiilor, strânși în jurul M. Sale, conducătorul înțelept al Țării.

M. Sa a pus câteva probleme de căpetenie pe cari politicianismul de mai înainte le-a ocolit permanent, sau le-a tratat doar prin discursuri ca teme demagogice. Așa este problema satului care, așa cum se găsește mai ales în anumite părți ale

Țării, nu mai poate dăinui fără a primejdui însăși existența neamului. M. Sa a transformat milioanele de tineri, cărorora nu li se acorda nici un loc și nici un rol în opera de dinamizare a sufletului național, într-o forță uriașă și disciplinată pusă în slujba neamului prin muncă în timp de pace, prin jertfă în timp de războiu.

M. Sa s'a îngrijit de sistematizarea străduințelor economice, ca și de înzestrarea armatei, pentru a ne ridica și sub aceste raporturi la nivelul actual al Statelor europene.

O deosebită sollicitudine și înțelegere a arătat pentru crearea unei culturi autotone și pentru misiunea Bisericii careia îi cere, ajutând-o, să lucreze în chipul cel mai viu pentru întărirea credinței fără de care M. S. își dă seama că un popor nu e capabil de nici un efort susținut, de nici o operă durabilă.

La împlinirea acestor zece ani rodnici de domnie rugăm pe Dumnezeu să ne hărăzească pace la hotare și armonie înăuntru ca să ne putem bucura în viitor de noi înfăptuiri însemnate din partea Regelui nostru căruia îi urăm ani îndelungați întru sănătate și bună sporire.

Din cuvântările M. Sale Regelui

„In tot trecutul nostru, și cu atât mai vârtos azi, și de azi înainte, Biserica noastră se confundă chiar cu ființa neamului; ea a fost puterea supremă împrejurul căreia au roit toate năzuințele, toate răbdările și împlinirile poporului românesc.

Am fost un neam trudit în trecutul căruia, semnul împrejurul căruia s'au unit toate puterile lui, a fost crucea de pe turlele bisericilor strămoșești.

Acum când România este chemată la altă viață, când hotarelor ei li s'au tras pentru vecie brazda firească, biserică trebuie să fie aceea care în primul rând să priceapă năzuințele ei de azi, să le întărească și să le sporească cu un complex și desăvârșit patriotism.

Biserica, după cum am mai spus-o, nu e cuprinsă înăuntru la patru ziduri, împodobite cu scumpe icoane, ci este o putere vie, care să iasă la aer liber, să cunoască prin forța ei tot ce-i stă în cale, și să se împodobească cu strălucirea sufletească a credincioșilor ei.”

„Eu cer Biserica vie nu numai ca o formulă morală abstractă, ci ca o parte însemnată a vieții de toate zilele ale poporului român. Oare în tot trecutul nostru nu se împletea așa de puternic noțiunea de Patrie și noțiunea de Biserică, încât noțiunea de creștin se confunda cu aceea de român?”

Interesele României au fost totdeauna interesele Bisericii sale, apăra-

rea țării era și apărarea credinței, înălțarea religiei era și înălțarea Patriei.

Iată ce a trăit veacuri de-arândul în sufletul tuturor locuitorilor acestui colț al lumii.

Toate interesele României și ale neamului românesc sunt și interesele Bisericii, Biserica apărând România și Românismul, se apără pe ea însăși.

Deci, pe lângă ostașii cu armele, cari ne apără cu trupul lor granița și la cari ne gândim totdeauna cu nesfârșită dragoste și recunoștință, trebuie în orice clipă să fim apărați de ostașii sufletului.”

„Un popor, care în ascendența sa își pierde credința, a și intrat pe calea peirii, iată de ce în opera de consolidare națională întărirea acestei puteri de a rămâne stăncă, în fața tuturor valurilor vremii, este una din marile sarcini ale Bisericii.”

„Întărirea sufletească a poporului, prin o constantă și neîncetată educare, iată chezașia de progres, iată țința, pe care toți care ne iubim neamul, trebuie s'o avem veșnic înaintea ochilor.

Și în acest apostolat preoțimea are un rol de căpetenie. În dezvoltarea metodică și rodnică a păturii țărănești, trebuie să ne biziim pe două elemente de frunte ale satelor: „preoțul și învățătorul.

Dacă acești doi își fac pe deplin datoria, îndeplinindu-și fără șovăială menirea, vom putea să ridicăm în puțin ani nivelul păturei noastre rurale la o viață mai sănătoasă, atât trupească, cât și sufletească.”

„De când Hristos a clădit, cu sângele său răscumpărător al păcatelor, biserica sa, faptul de a fi păstorul unei turme de credincioși, a fost o sarcină plină de griji și de bucurii. În zilele de azi, când credința este bătută de atâtea valuri ale nebuliei, păstorul trebuie să aibă mult mai multă grijă și mult mai puține bucurii.

Viața de acum, mai puțin contemplativă, mai intensă, mai plină de grijile lumestice ce le întâlnim în fiecare clipă, face ca rolul episcopilor să fie covârșitor de prețuit.

Parabola semănătorului azi mai mult ca oricând stă vie — voi, nu sântei acum numai semănătorii, dar sântei și grădinarii, cari pe lângă sămânță trebuie să pregătiți și pământul cel bun. Astăzi, înainte de a eși la semănat, trebuie să pregătiți și ogorul. Deci, munca de arhipăstor este mult îngreunată față de aceea a începuturilor bisericii.

Dar tocmai, fiindcă ogorul e mai sterp decât altădată și sămânța găsește mai puțin pământ roditor, necesitatea cuvântului Mântuitorului, deci misiunea voastră de conducători ai turmei creștine, se face mai tare simțită.”

„Păstorii acestei biserici trebuie să facă dintr'însa un lucru viu. Credința nu oblojită, numai în cele patru ziduri ale bisericii, ci în deosebi și în sufletul fiecă-

ruia. Aveți grija acestor suflete, doritoare de pace, doritoare de bine.

Trebuie să arătați, cât de vie trebuie să răsună în inima fiecăruia puterea mântuitoare a credinței. Poporul nostru, care atâtea veacuri a confundat noțiunea de patrie cu aceea a credinței, va pricepe ușor cât reazăm poate găsi în religiozitatea cu adânci pătrunderi în ființa fiecăruia. Voi, sântei îndrumătorii de fiecă clipă și, prin exemplul vostru, prin felul cum veți conduce parohiile eparhiilor voastre, veți măsura rezultatul care, mănă de o adâncă credință și de o adevărată iubire creștinească, nu poate fi decât bun.”

„Credința strămoșească, ca să devie din nou adevărat mântuitoare, ca să devie sprijinul de toate zilele al poporului nostru, trebuie să depășească zidurile bisericilor clădite de om, să pătrună în cele mai trufase palate ca și în cele mai umile colibe și acolo să se cuibărească puternic, în cea biserică clădită de Dumnezeu: inima oamenilor.

Motorul ce trebuie pus în mișcare de slujbașii Domnului, este tocmai cea dragoste de care vorbește marele Apostol.”

„Cu cât preoții vor cuceri astfel fiecare parohie, cu atât vom vedea răspândindu-se pe întinderea României lumina strălucitoare a bucuriei, lumina orbitoare a binelui.”

„Vreau să simt că Biserica, prin slujitorii ei, vibrează, că este vie. Să fie pătrunzătoare de suflete, îndrumătoare pe calea sfântă a ordinii, a credinței, a românismului.”

Legea românească și sectarismul

Românii, abia încheiați ca popor la începutul evului mediu, au avut de suferit loviturile tuturor barbarilor, cari s'au revărsat peste pământul Daciei străbune. Cu toate acestea, elementele vechei civilizații au supraviețuit tuturor vicisitudinilor. Ele s'au menținut datorită creștinismului nostru născut încă în preajma lagărelor romane și grație contactului strâns ce-l aveam cu imperiul latin al Răsăritului. Într'un timp deci, când întunecul și barbaria stăpâneau încă în țările născute din imperiul roman apusean, cultura era în floare în cea de a doua jumătate a împărăției romane, în cea orientală a Bizanțului. Timp de veacuri, influența imperiului romano-bizantin s'a exercitat în mod permanent în regiunea Dunării, unde cele dintâi elemente ale vieții noastre politice (voievodate și cnezate) își încheagă existența cu mult înainte de întemeierea Principatelor.

Abia se potolise însă migrațiunea barbarilor și din mijlocul popoarelor de curând încreștinate s'a pornit un nou val de cotoșire. Catolicismul, în fanatismul său dornic de cuceriri, a luat proporțiile unei adevărate calamități pe timpul celui dintâi rege al Ungariei. Cu domnia acestui rege maghiar, care s'a pus în fruntea fanaticilor cari voiau să extermină pe »shismaticii« din aceste părți ale Orientului, începe o lungă perioadă, poate cea mai însemnată din istoria neamului, de frământări, de lupte și de sacrificii, perioada ce se va încheia, după câteva veacuri, cu distrugerea vetrelor de cultură ortodoxă, și cu stricarea completă a rosturilor noastre ca popor de cultură.

Lovitura cea mare însă se dete poporului român pe la începutul sec. XIV. Sub Angevini, mijloacele teroiste ale feudalismului catolic fură puse în acțiune sub toate formele și cu toată puterea de care dispunea atunci mai ales Ludovic cel Mare, stăpânul a două regate catolice din cele mai mari ale Europei.

În fața atacurilor acestor prea puternici agenți ai catolicismului militant, Românii nu le mai rămaseră deschise decât două căi: sau să se plece fără crâcnire în fața atotputerniciei stăpânilor, primind din mâna ce li se întindea darul unei libertăți înșelătoare în schimbul credinței și a limbei, sau să lupte, și aceasta până în capăt, cu puterea desperării, pentru salvarea sufletului românesc. Ei aleaseră calea din urmă și atunci soarta noastră fu hotărâtă.

Boierii, cari nu-și părăsiseră vatra strămoșească căutând dincolo de Carpați o nouă patrie și un loc de refugiu pentru credința prigonită, rămaseră pe loc și se făcură una cu nemeșii catolici. Ei și urmașii lor dispărură în valul de maghiarism, pierzând până și amintirea originii lor române. Nobilimea noastră, odată înstrăinată, se sfărma și existența noastră ca popor liber și se ultragiază aproape cu totul suveranitatea noastră națională.

Sub cenușa măririi noastre distruse mai pălpăia încă o lumină, pe care nici o vrăsmășie n'o putea stinge — credința. Ca și în primele perioade ale existenței noastre naționale, așa și acum, biserica ne-a salvat neamul de peire. În fața unei nesfârșite serii de popoare, cari s'au risipit fără urmă sub loviturile dușmanilor, poporul român și-a păstrat neștirbită și nebiruită ființa sa etnică. Impresurat de trei mari state catolice, în mijlocul unor neamuri ce-l dușmăneau de moarte, despoiat de avutul său și părăsit de clasa conducătoare, el a dăinuit cu

veacurile. Acest exemplu n'are precedent în istoria lumii.

Nu este mândrie mai mare pentru neamul românesc, nu este pagină mai frumoasă în istoria națională ca aceea, pe care au înscris-o acele generații de înaintași prin sacrificiile grele și extraordinarele eforturi ce au făcut pentru păstrarea credinței și implicit a neamului până în momentul marei izbânde din zilele noastre.

După cum am văzut mai sus, noi Românii de dincoaci de Carpați, separați acum (prin sec. 14) de frații noștri transcarpațini, intrăm într'o epocă, în care tendințele nouă de cotoșire religioasă încep de rândul acesta, și din partea catolicilor și din partea protestanților.

Catolicii și luteranii obosesc repede în lupta de convertire. Cu atât mai dârji se arată calvinii și unitarii. Principii calvinii lăsară să cadă urgia proselită mai ales asupra singurelor căpetenii, ce le mai rămaseră Românilor, asupra preoților. Când mijloacele de siluire obișnuite le păreau nesuficiente, ei nu șovăiră să recurgă contra recalcitranților la ultragiurea cea mai odioasă a demnității preoțești. Preoții satelor, siliți să primească în grija lor și să ierneze în căsuțele lor haitele de copoi ai nemeșilor, protopopii trebuind să poarte pe umeri lectica în care sta tolanit vlădica cel calvinesc, iar episcopii români refractari față de calvinism, biciuiți până la sânge, în temniță sau în piața publică — iată umilirile sângeroase, la care fură supuși conducătorii neamului nostru de pe acea vreme. Pentru biata nație nu exista decât rigoarea diabolică a legilor atunci fabricate, a Aprobatorilor și Compilatorilor. În baza acestor legi, națiunea românească, pe pământul ei strămoșesc, era acum nația lepădată țărâtă până la starea cea mai de jos, pe o treaptă uneori cu ființele necuvântătoare.

Cătră sfârșitul sec. XVII, protestantismul, în apunere, cedează locul catolicismului renăscut ca putere politică și fanatism religios. Și iarăși se repetă istoria. Furia fanaticilor, căreia îi se dă frâu liber din ordinul împăraților Austriei, se abate din nou asupra preoților și vlădicilor, ca și odinioară asupra voevozilor, cnejilor și micilor nobili. Se citează multe cazuri de preoți țărâți în temnițe și de sate pustiite prin sabie și foc. În special, Mărginenii, mai apropiați de frații lor de dincolo de Carpați, și-au plătit de multe ori foarte scump statornicia în credință. Satele lor fură bătute cu tunuri, iar mănăstirile făcute una cu pământul. Conducătorii reacțiunii fură prinși și apoi, legați în fiare, deportați în cetățile din apropiere, unde, în piața publică, îi bătură până la sânge, zile de rând. Țăranii, căroră li se luă cu de-asila bisericile, începură să țină slujbă dumnezească prin șuri și pe unde puteau, ori își părăsiră cu totul satele și moșiile, pe care le ocupară apoi coloniști de alt neam și altă lege.

Precum vedem deci, istoria noastră e un lung pomelnic de persecuții și jefuri, de sbuciumări de fiecare clipă ale atâtor generații de mucenici. Istoviți, dar nebiruiți, am ajuns la capătul drumului. Fierul, furcile și tunul au putut să nimicească până la unul toate bunurile noastre pământești, dar n'au putut distruge puterea credinței străbune. Iată pentru ce susținem, că muceniceasca noastră lege românească se confundă cu însuș trecutul nostru; ființa poporului român e însăși religia lui. *La noi legea nu e o simplă confesiune ca la germani, la englezi, la maghiari, nu e numai o doc-*

trină superioară oarecare sau o revelație de origină divină, ci este ceva cu mult mai important. Legea e însuși modul nostru de a fi și a simți; ea e însăși ființa noastră națională formată odată cu limba și neamul și călătită în focul tuturor suferințelor de care poporul nostru a avut parte pe acest pământ.

Ei bine, te-ai fi așteptat, ca noi cei de azi, cari culegem roadele statorniciei în credință a înaintașilor, să simțim în noi mândria unei meniri istorice, să-i arătăm tot mai multă, tot mai mare dragoste acestei credințe, care a făptuit minunea, la care nimeni nu se mai aștepta, a salvării limbii și neamului. În loc de asta ce vedem? În sufletele noastre, devastate de patimi, abia mai e loc pentru adevărurile evanghelice. Și ce e mai rău e că ireligiozitatea se complică cu sectarismul, cea mai primejdioasă molimă socială și morală a veacului.

Rândurile multimii au început să se agite într'un fel neobicit și sectarismul a luat, mai ales în provincii, proporțiile unei calamități fără pereche. Sate și târguri trec cu duiumul la adventism, inochentism, sabatism, muckarism ș. a., secte ce au țâșnit de curând din haosul rusesc și american și care cotoșesc tot mai sufocant cu deosebire Banatul, Crișana, Maramureșul și Basarabia. I-am văzut forfotind în toate părțile țării, pe diverse pantofari fără de ocupație, propovăduind cu o diabolică persistență și aroganță aberațiile lor religioase, iar broșurile și revistele, susținute de factori văzuți și nevăzuți, care caută să sfarme ideologia tradițională a naționalismului, sunt împrăștiate pe la toate colțurile și prin toate piețele.

Ce e mai rău, e că propagandistii anarhiei religioase, cari băjbăiau până acum numai împrejurul bisericilor și caselor noastre, au pătruns în timpul din urmă și în citadela de ultimă rezistență — în școală. Dascăli de-ai noștri propagă idei și credințe ce sfidează instinctul nostru de conservare, idei de de-asupra cărora se înalță spectrul grozav al destrămării. În loc de a-și face datoria de buni creștini și a căuta să entuziasmeze pe școlari pentru biserica neamului cuvintele lor de dispreț față de această instituție (»locușul minciunii«), față de preoți și tradițiile sfinte, turbură adânc seninătatea conștiințelor tinere. Felul cum predică și practică dumnealor Sf. taină a botezului, a căsătoriei, a cuminecăturii, ne biciuiește în obraz, pe noi și copiii noștri. Petrecerile, chiar cele școlare, șezătorile impuse de programele școlare, sunt repudiate și boicotate ca fiind »lucrurile diavolului«.

În controalele unor profesori români, cu toate stigmatele »mântuitorilor«, erau acum 2—3 ani, când îi anchetam, numai câțiva copii de școală. Azi, aud că sunt cu sutele. Și e explicabil. O dorință confuză îi îndeamnă irezistibil pe mulți dintre ei să citească broșurile de propagandă imbibate cu otravă sau să intre în casele de rugăciune ale sectarilor, de unde ies năucii, cu întreaga lor ființă lăuntrică răvășită, cu virusul care-i va prăvăli încet, dar sigur, în haosul necredinței. Cine va putea nega, că în sufletele astfel răsvrătite ale copiilor, munca educativă a profesorului, a părintelui și duhovnicului, nu va mai putea rodi și că, cu timpul, întreg sistemul religios-moral, pe care se întemeiază școala statului, se va desarticula sau destrăma.

Ca unul care am anchetat ani de-ărândul sectarismul pătruns în școală îmi pot da mai bine seama de întinderea răului și de perspectivele sinistre ce se deschid. Mi-a fost dat să înregistrez zilnic întâmplări și fapte ca acestea: elevi cari refuzau să se roage după rânduiala bisericii și să se închine sfintei cruci, copii de școală cari mânjeau zidurile bisericilor, cari

se strâmbau sau înscenau mascarade în fața troiței (a »lemnului spurcat«), a convoiului mortuar, a urnelor evocate de pe mormite. Un bun creștin ni s'a plâns că niște mucoși ațâțați de părinții lor rățășiți i-au smuls icoanele sfinte din păreți, ducându-le apoi cu alaiul până în marginea satului, unde le-au împodobit cu ciulinii, le-au scuipat și călcat în picioare. Măine, ca adolescenți, acești copii iconoclaști nu vor ezita să atace pe cei ce vor încerca să așeze temelii de altare sau vor cere, în alegeri cetățenești, desființarea căsătoriei și dărâmarea sfintelor locașuri.

Iată faptele și perspectivele!

M'am întrebat de multe ori, cum s'ar putea feri sufletul copilului de otrava dimprejur, de haosul moral pe care-l pregătesc inevitabil în sânul școlărimii, toți cei ce s'au desfăcut din comunitatea religioasă și națională? Recunosc, umilit, că n'am găsit atunci, soluția. Legea și constituția sunt și ele, într'un anumit sens, neputincioase în fața dezastrului. Am sub ochi o scrisoare-protest, muștrătoare, ce mi-a fost adresată cândva de părinții unor elevi de liceu: »Vrem să ne crească copiii în unitatea de cugetare și simțire a legii noastre românești și nu vrem ca ce e scump sufletului nostru să le fie înfățișat ca minciună sau sporovăială popească. Ce opuneți D-voastră, autoritatea, altceva decât o protestare platonicească acestor atentate la energiile naționale, atentate săvârșite de domnii... și de doamne...? Rugăm, îndepărtați-i din învățământ. Indepărtați dela catedră pe cei ce pervertesc inima celor buni și curați cu duhul, adică a copiilor. Apelăm la D-voastră nu din dorința necreștinească de-a vedea sancționați pe cei vinovați, ci din grija pe care o purtăm copiilor noștri și din dorința de-a face să se păstreze, solidă și puternică, acea temelie pe care se sprijină întreaga noastră structură sufletească...«

Să luăm seama noi toți, în grija cărora e pusă soarta acestui neam și acestei țări. Sectanții, deși din neamul nostru, nu mai păstrează, în afară de limbă și port, nimic din ceea ce numim patrimoniu național. Indivizii, care-și pângăresc sfidător legea părinților, cari își bat joc de ce avem mai scump, de biserică, de armată, de orânduirea noastră socială, cari duc gâlceava și ura în satele noastre, cari rămân insensibili la nevoile și aspirațiile noastre — acești indivizi cad cu totul în afară de cercul de simțire națională. Și atunci întrebăm: Dacă mâine, la ceasul unor mari socoteli, fiii patriei vor fi chemați din nou să joare cu mâna pe cruce credință steagului țării, credință și supunere acestei patrii amenințate, se vor grăbi oare atunci lepădații de credința străbună să împlinescă supremul comandament moral al nației? Hotărât nu. Nu vor fi tunuri și temnițe destule pentru cei ce vor refuza jurământul și ascultarea, pentru cei ce vor organiza, cu gând păgân, anarhia și revolta în spatele apărătorilor țării. Atunci se vor simți ei la largul lor și vor putea recolta ce au semănat sub ochii noștri și cu îngăduința vinovată a noastră a tuturor.

Țara noastră e o țară creștină ortodoxă. Nu putem îngădui, ca sufletul ortodox să fie fărâmițat sau anarhizat de monstruoșitate sectare venite de peste hotare. Puterea unui stat e sufletul care-i stă la temelie. Oricât o bună parte a clasei conducătoare, cu credința ei foarte anemică, și gata la orice renegare, ne recomandă prudență și blândețe evanghelică, oricât cerebrii noștri, rețanșăți după principii umanitarismului și ale unei anumite civilizații occidentale, pretind să se lase câmp liber ideilor sectare, noi nu ne vom socoti bine sfătuiți de dâșii și nu-i

Aniversarea a douăzeci de ani de arhipăstorire

La Rusaliile acestui an se împlinesc două decade decând poporul dreptcredincios din Ardeal e păstorit cu înțelepciune și cu bogată revărsare de dar duhovnicesc de I. P. S. Mitropolit Nicolae. Din acest prilej un comitet de inițiativă, dând glas unui sentiment general de iubire către Arhipăstorul nostru, a întocmit, ținând seama și de seriozitatea vremurilor actuale, în forma unui program sobru, cadrele în cari se va produce manifestarea dragostei și a recunoștinței clerului și poporului păstorit către Părintele lor pentru tot ce-a realizat spre binele sufletesc al tuturor în acești douăzeci de ani.

Iată cum expune Comitetul de inițiativă puternicele îndemnuri sufletești cari poruncesc sufletelor această manifestare:

„La Rusaliile din acest an se împlinesc douăzeci de ani de când Înalt Prea Sfințitul Nicolae a fost așezat cu o rară însuflețire în scaunul dela Sibiu al Mitropoliei Românilor ortodocși din Ardeal Banat, Crișana și Maramureș.

Fiii duhovnicești ai Mitropoliei noastre, precum și ceilalți Români ortodocși din afara hotarelor ei, știu prea bine ce-a însemnat această păstorire pentru Biserica ortodoxă română. Cuvântul I. P. Sf. Mitropolit Nicolae — pururea senin și plin de înțelepciune — a dat directive și a indicat soluții în atâtea împrejurări ale Ortodoxiei naționale. Iar faptele luminatului Ierarh grăesc astăzi mai elocvent decât cuvintele, despre strădanii ce le-a depus în decursul celor 20 de ani pentru înălțarea sfintei noastre Biserici. Convingerea că Dumnezeu ni l-a dat să păstorească Mitropolia Ardealului, ca cel dintâi Mitropolit al ei în epoca de după unire, este astăzi unanimă.

Aceste motive ne-au făcut să ne gândim, că apropiata împlinire a două decenii de binecuvântată păstorire a Înalt Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae al Ardealului trebuie subliniată printr-o sărbătorire demnă.

PROGRAMUL

festivităților pentru sărbătorirea I. P. Sfințitului
Mitropolit NICOLAE — Sibiu

Nr. 6247—1940

Deși se plănuise o sărbătorire după un program mai bogat, la dorința Înalt Prea Sfințitului Mitropolit Nicolae și având în vedere împrejurările acestor zile, programul pentru sărbătorirea Înalt Prea Sfinției Sale la împlinirea alor două decenii de arhipăstorire se reduce la următoarele:

1. A doua zi de Rusalii (17 Iunie a. c.) ora 9 Sf. Liturghie săvârșită de Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae, înconjurat de soborul Ierarhilor și al preoților, în catedrala mitropolitană.

După Sfânta Liturghie tot în catedrală se va preda Înalt Prea Sfinției Sale volumul omagial, cu o cuvântare, la care va răspunde Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae.

2. În seara acelei zile la ora 21 va avea loc în Teatrul orașenesc un concert religios dat de Corul Academiei Teologice „Andreiane” și al Școlii normale ortodoxe române „Andrei Șaguna” din Sibiu sub conducerea Păr. profesor Gh. Șoima și cu concursul Păr. diacon Petre Gherman, profesor la Academia „Andreiană”.

Primiți, Vă rugăm, asigurarea deosebitei noastre considerațiuni Sibiu, 6 Iunie 1940.

Comitetul de organizare

Pentru găzduire — și reținere de locuri la festivități — On. participanți sunt rugați a se anunța neapărat cu cel puțin 5 zile înainte de praznic la Comitetul de organizare, Sibiu, Consiliul Arhiepiscopesc, ort. rom. (Str. Mitropoliei 32).

vom lăsa pe aceia să-și facă până în sfârșit necuratele lor socoteli.

Biserica noastră trebuie să fie o biserică luptătoare. Spiritul creștin nu trebuie să fie spiritul molău și pasiv al brațelor încrucișate, ci spiritul totdeauna gata de luptă împotriva lighioanelor de vrăjmași ai legii noastre sfinte. Impotriva miilor de nuclee cu mulțime de sectanți militanți, cari editează peste 550 cărți antiortodoxe, cu un tiraj general de câteva milioane exemplare, avem nevoie de toate energiile luptătoare, trebuie mobilizate toate puterile de rezistență ale neamului. În această luptă de renaștere religioasă, înaintea celorlalți, trebuie să pășească clerul, iar alături de clerici să vină imediat învățătorii neamului, hotărâți să servească idealul nostru religios cu înălțimea de sentiment a străbunilor. Numai cu un astfel de spirit misionar se vor putea reclădi ruinele, vor putea învia virtuțile, se va consolida cultră de entuziasm pentru legea sfințită prin tributul sângelui a sute de generații de mucenici.

Victor Păcală

insp.-general al învățământului secundar

Nr. 5332/940

2—3

Concurs repetit

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a Bățanii-mici, din protopopiatul Odorhei, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreună cu acest post:

1. Salar dela stat, după calificarea celui ales.

2. De locuință corespunzătoare să îngrijește parohia.

Cerurile de concurs, împreună cu actele necesare, se vor înainta în termenul indicat, oficiului protopopesc Odorhei.

Se va anexa la cerere și autorizația P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, că adecă pot concura la această parohie.

Cu prealabila aprobare a oficiului protopopesc, candidații se vor prezenta, în vreo Duminecă sau sărbătoare, în parohie, pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Dupăce credincioșii noștri din Bățanii mici nu știu românește, vor fi preferați candidații, cari cunosc și limba maghiară. Oficiul protopopesc ortodox român din Odorhei, în înțelegere cu consiliul parohial.

Seb. Rusan
adm. prot.

Cuvinte Regale

«In ideea de pace am dorit și doresc să văd ideea formării din ce în ce mai puternic, în acest popor, a unui singur mănunchi, în care să fie o singură gândire, o singură credință.

Dacă astăzi, ostașii cu arma în mână păzesc granițele noastre, să aibe ei totdeauna această credință și să poată să o vadă vie — că în spatele lor este un singur popor, o singură credință, o singură dorință».

M. Sa Regele Carol II

Sărbătoarea Ardealului

De Nichtfor Crainic

Omagiind pe Majestatea Sa pentru întâiul deceniu de domnie, ne aducem totdeauna aminte că, dincolo de munte, Transilvania credinței străbune trădește un moment festiv de vibrantă solidaritate în jurul marelui ei păstor duhovnicesc, mitropolitul Nicolae Balan. Se împlinesc, în ziua de Rusalii, douăzeci de ani de când obștea țării liberate, dintre Tisa și Carpați, l-a ales și l-a înălțat pe jilful glorios al lui Șaguna. Rareori un om a răspuns cu atâta pasiune fierbinte, cu atâta înțelegere profundă, cu atâta demnitate luptătoare soliei ce i s'a încredințat.

În mitropolitul Nicolae, ortodoxia de peste munte și-a regăsit forța care s'o ridică din umilnele trecutului; românismul de-acolo a căpătat un șef spiritual unanim recunoscut; iar Tronul României unul dintre cei mai neclintiti stâlpi ai țării sufletești.

Om de cultură filosofică europeană și de adâncă teologie răsăriteană, mitropolitul Nicolae unește în personalitatea sa puterea de cugetare și puterea de acțiune, care fac dintr-o păstorire, înțeleasă de obiceiul decorativ și figurativ, o mare epocă de creație, desăvârșită orientată în cadrele Bisericii și ale românismului. Lui i se datorește acea puternică mișcare intelectual-religioasă, care a făcut din Sibiu un centru de iradiație a culturii ortodoxe; lui i se datorește acel impuls gigantic, fără pereche, de a construi în toate orașele liberate catedrale mărețe, iar în sate biserică cum nu cunoscuse umilința veacurilor trecute; lui i se datorează acele vaste organizații social-religioase în care începe toată viața transilvăneană, dela cânturări până la țărani; lui i se datorește duhul general pe temeiul căruia s'a unificat Biserica României Mari.

Inzestrat cu darul scrisului lapidar și al oratoriei cuceritoare, mitropolitul Nicolae e de douăzeci de ani purtătorul de cuvânt al credinței noastre unanime în toate problemele grele și în toate momentele hotărâtoare ale ortodoxiei românești. Soluțiile formulate de dânsul, care vin din studiu minuțios și din chibzuială îndelungată, sunt a doua zi soluțiile întregii Biserici. E capul care gândește pentru toți și brațul care lucrează în locul multora. N'a fost nevoie să șadă pe scaunul cel mai înalt ca să-i vedem fruntea pe deasupra tuturor. De aceea, respectuoși față de rânduiala ierarhică, ne-am arătat cu atât mai fericiți când, sub simbolurile ei, am găsit realitatea corespunzătoare a valorii personale.

Cei douăzeci de ani de păstorie ai mitropolitului Nicolae sunt tot atâtea vâmi ale încercărilor bărbătești trecute din biruință în biruință. Ale Ardealului sunt aceste biruințe. Și nu mai puțin ale întregii creștinătăți românești. De aceea, dincolo de marginile locale, momentul sărbătoresc dela Sibiu se lărgeste într-o semnificație unanim ortodoxă și românească.

(«Gândirea», Iunie 1940.)

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul
Telegraful Român

În săptămâna Restaurației, dela 3 la 9 Iunie 1940, s'a făcut, prin radio-difuziunea noastră, un rezumat sărbătoresc al faptelor naționale săvârșite pe toate terenele prin îndrumarea și grija părintească a M. Sale Regelui. Șapte seri de-a rândul ascultătorii la Radio au avut bunul prilej să urnărească luminoasele tălmăciri, în diferitele ramuri de activitate, aduse de personalități reprezentative ale neamului nostru. Au grăit la microfon, cu deplină competență, dnii: P. Andrei, ministrul educației naționale, inginer Gigurtu ministrul de externe, G. Ionescu-Sisești ministrul agriculturii, general Ilcuș, prof. Andrei Rădulescu, M. Constantinescu ministrul finanțelor, M. Ralea al muncii, prof. N. Iorga; ear mâne Duminecă, în 9 Iunie, I. P. S. Patriarh Nicodim va arăta cum a fost socotită biserica în epoca Restaurației. — În acest chip s'a prăznuit, în 1940, aniversarea zilei de fericită coborâre a Suvranului în mijlocul supușilor Săi recunoscători.

Nr. 6086—940

Comunicat

On. Minister al Sănătății și Ocrotirilor Sociale a hotărât ca săptămâna dela 12 până la 18 Iunie a. c. să fie considerată ca săptămână a igienei.

La acțiunea organelor sanitare și administrative pentru îngrijirea sănătății publice, On. Cler și organele bisericesti își vor da întreg concursul lor, considerând grija de sănătate trupească tot atât de vitală ca și sănătatea morală a cetățenilor patriei și fii ai Bisericii.

Sibiu, la 3 Iunie 1940.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 6032—940

Comunicat

Societatea „Principele Mircea” pentru protecția copiilor în România a obținut autorizație din partea On. Minister al Sănătății să organizeze o chetă în toată țara în ziua de 23 Iunie a. c. în folosul instituțiilor de binefacere pe care le susține.

On. Cler e invitat a îndemna credincioșii să contribuie cu obolul lor la această acțiune.

Sibiu, la 6 Iunie 1940.

Consiliul arhiepiscopesc

Aviz

Se aduce la cunoștință, că Congresul „Oastei Domnului” convocat pe ziua primă de Rusalii, din cauza împrejurărilor de astăzi, nu se mai ține.

De asemenea se amână și Congresul Frăției Ortodoxe, convocat pe a doua zi de Rusalii.

Consiliul Arhiepiscopesc de Alba-Iulia și Sibiu

Concurs

În baza legilor în vigoare și în legătură cu ordinul Consiliului arhiepiscopesc din 13 Ian. 1939 Nr. 451 Plen, se publică concurs pentru întregirea postului de protopop al protopopiatului „Oltul”.

Protopopul instituit va fi și parohul titular al parohiei Șercaia și va avea îndreptățire legală la următoarele beneficii:

1. Salarul și diurnele legale dela stat.
2. Venitele stolare din parohie.
3. Sesiunea de 32 jugăre pentru paroh, protopop, și locuința în casa de reședință de protopop, unde sunt și supraedificatele economice.
4. Venitele din vizitațiunile canonice și alte funcțiuni protopopești.

Concurenții să-și înainteze în termen de 30 zile dela publicare în Telegraful Român cererile, instruite conform normelor în vigoare, Prea Veneratului Consiliu arhiepiscopesc ort. rom. în Sibiu.

Șercaia, din sedința consiliului protopopesc, ținută în 3 Februarie 1939.

Pr. Gheorghe Ivașcu
adm. protopopesc

Lazăr Șbărneci notat.

Aprobat: Nr. 1519

Sibiu sedința plenară a Consiliului arh. ort. rom. dela 24 Mai 1940.

Consiliul arhiepiscopesc ort. rom. de Alba Iulia și Sibiu.

Înălțătorea solemnitate a sfințirii bisericii ortodoxe dela Bicsad, ctitoria dlui ing. D. Bogdan

În comuna Bicsad, județul Treiscaune, a fost sfințită Duminecă dimineața, în cadrul unei solemnități de înaltă spiritualitate, noua biserică ortodoxă, cu hramul Sf. Dumitru, sub înalta Ctitorie a M. Sale Regelui. Au luat parte numeroși reprezentanți ai bisericii și ai autorităților, precum și populația din frumoasa comună Bicsadul Oltului și din comunele vecine.

Încă dela ora 8:30 dimineața, mulțimea se strângea în rânduri compacte, intelectuali și popor din loc și jur, să aștepte sosirea I. P. Sale la poarta de triumf din mijlocul satului. I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae sosește cu mașina însoțit de P. C. Sa protosinghel Veniamin Nistor consilier arhiepiscopesc, de prof. C. Popa și diaconii I. Circov și P. Gherman. La marginea comunei a fost întâmpinat de un banderiu de călăreți. La poarta de triumf a fost întâmpinat cu vorbire de bun soset de prim-pretorul plășii, primarul comunei și preotul rom.-cat. cărora le-a răspuns I. P. S. Sa — împărtășind binecuvântarea Sa asupra tuturor locuitorilor fără deosebire de neam și lege. La biserică cea nouă a fost întâmpinat cu Crucea și Evanghelia de P. S. Sa episcopul Gherontie al Constanței dimpreună cu un sobor de preoți în frunte cu protopopii A. Nistor și I. Rafiroiu. După cuvântul de bineventare al preotului locului D. Trifan, și răspunsul I. P. S. Sale — purcede la actul sfințirii. Satul întreg a îmbrăcat haină de sărbătoare. Toate casele a căror curățenie impresionează, arborează tricolorul.

Au ținut să participe la solemnitate prof. Gh. Alexianu, rezident regal al ținutului Bucegi, Stancu Brădișteanu, secretar general al ministerului cultelor și artelor, dna și dl inginer D. Bogdan, ctitor, colonel Băleanu, prefectul jud. Treiscaune, Iancu Nan, prefectul jug. Brașov, Prot. Veniamin Nistor, consilier arhiepiscopesc, prof. Moroiu, fost rector al Academiei comerciale din Cluj, Gh. Căteanu, primarul municipiului Brașov, inspector Bedițeanu, din ministerul muncii, colonel Cojocariu, dela ziarul „Universul” G. Lungulescu, o numeroasă delegație de săteni din comuna Viziru (Brăila), o altă delegație din comuna Sarmaș-Toplița, condusă de dl St. Bogdan.

Sfințirea bisericii se săvârșește de I. P. S. Sa Nicolae mitropolitul Ardealului, asistat de P. S. Sa Gherontie episcopul Constanței și înconjurat de un numeros sobor de preoți. Corul „Astra” din Sf. Gheorghe dă răspunsurile, dirijat de dl Budescu.

Biserica Sf. Dumitru din Bicsad, ridicată pe cheltuiala dlui inginer D. Bogdan, a fost construită după planul dlui Traian Popescu, frescele fiind opera pictorului Costin Petrescu, autorul marelui fresce dela Ateneul Român.

După sfințirea bisericii, I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae a ținut o predică despre însemnătatea și înălțătorea Evangheliei, arătând că în timp ce într-o parte a Europei popoarele se încaeră între ele și oamenii se ucid unii pe alții, noi românii, zidim și sfințim biserici.

«Înainte cu 18 ani — spune I. P. S. Sa — când am venit pentru întâia dată în această parohie, am găsit numai 200 suflete, iar acum văd că sunteți aproape 1500. Biserica veche clădită acum 150 de ani și aceasta sfântă biserică poartă pecetea suferințelor și a învierii prin care ați trecut, voi, fiii noștri sufletești.

Am venit aici să mulțumim lui Dumnezeu de tot ceea ce a făcut pentru Neamul Românesc. Trebuie să privim cu încredere viitorul Neamului nostru care va ști să iasă învingător din toate încercările.

Prin jertfa distinsului fiu al bisericii noastre ing. D. Bogdan, avem această biserică.

Subliniind gestul creștinesc al ctitorului, I. P. S. Sa adaugă: «În jurul acestei frumoase biserici se vor aduna credincioșii din aceste locuri pentru

a sluji credinței și Regelui. În biserică găsim izvor de întărire pentru neamul nostru; mai cu seamă într-o regiune ca aceasta.

Operele spirituale se făuresc cu iertfă și cu muncă ordonată. Această ctitorie ar trebui să însemne pentru toți o pildă luminoasă, căci în viață se ajunge la o mulțumire sufletească și la izbândă în toate acțiunile cu ajutorul lui Dumnezeu și al Evangheliei.»

P. S. Sa Gherontie episcopul Constanței mulțumește pentru invitația ce i s'a adresat și pentru încrederea pe care i-a arătat-o I. P. S. Sa Nicolae.

«Dela Marea lui Mircea cel Bătrân și până la Codrii Bicsadului — spune P. S. Sa — găsim leagănul românismului. Pământul acesta poartă în el dovada vie a afirmării și a credinței neamului nostru. În vremuri grele ca acestea să ne întărim sufletește prin biserică, reazăm sigur al neamului nostru de totdeauna».

Dl prof. Gh. Alexianu rezident regal al ținutului Bucegi, aduce cuvinte de mulțumire și de laudă pentru acela care au prilejuit înălțătorea manifestare creștinească și românească din Bicsadul Oltului. Asemenea fapte au menirea să întărească coeziunea neamului și să ridice sufletele. Biserica aceasta constituie deopotrivă o mândrie pentru românii din aceste locuri și o dovadă de ceea ce se poate face acolo unde este bunăvoință și spirit de sacrificiu.

Dl inginer Dimitrie M. Bogdan, ctitorul bisericii, într-o frumoasă cuvântare, arată că în anul 1916 luptând alături de nația întreagă pentru marele nostru ideal a căzut rănit și în drum spre spital, l-au văzut părinții dsale, care plângeau de bucurie că feciorul lor strădușe în rândul celor mulți pentru înălțătorea României Mari.

«Tata avea 78 ani — povestește dl inginer Bogdan și priveghind la căpătâiul meu, mă incuraja spunându-mi că și alții au luptat în decursul vremurilor pentru moșia strămoșească. Imi spunea, răposatul meu părinte, în simplitatea sa așa de impresionantă, că acest pământ, orice s'ar întâmpla, nu poate fi decât al românilor și oricâte valuri se vor revărsa peste el, din brazda lui se vor naște numai români cu plepturile ofelitel, gata să înfrunte orice furtuni.

Emoționat, mângâindu-mi fruntea inundată de sudoarea provocată de rănil de pe mine, mult regretatul meu părinte mi-a spus să nu fiu trist pentru că în curând mă voi face sănătos ca să pot da Cezarului ce este al Cezarului și să înalț întru Slavă lui Dumnezeu un lăcaș de închinare cu ajutorul căruia creștinii să-și găsească leacul cel mai bun pentru vindecarea sufletelor lor bolnave.

Din acel moment, purtând în suflet ca pe un talisman vorbele sfinte ale iubitelui meu tată, m'am hotărât să fac sacrificii și să mă abțin dela orice plăceri pentru ca, prin muncă metodică ca și prin corectitudine să pot clădi o casă de rugă în ajutorul celor suferinzi.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, am izbutit să dau țării o industrie care este pusă la slujba românilor aici în jd. Treiscaune, un monument al eroilor în comuna Viziru, jud. Brăila și acest sfânt lăcaș.

Din truda mea de toate zilele, a soției și a copiilor noștri, am dat dar lui Dumnezeu, Regelui țării și credincioșilor, din toată dragostea noastră, această blăscrică. Vă rugăm, înălțate Părinte, a o primi și dispune de ea cum veți crede. Să dea Dumnezeu să ne trăim mulți ani pentru a ne păstori așa cum numai înalt Prea Sfinția Voastră știe.

M. Sale Regelui, ne rugăm către Cel de sus să-I dea sănătate, să trăiască mulți ani pentru binele țării și să se știe de toată lumea că noi soldații Lui credincioși oricând știm să ne jertfim pentru fericirea țării, iar dvoastră iubii creștini vă rog să

primiți din partea noastră toată dragostea creștinească și frățească.

Să trăiți!»

La ora 14 a avut loc o agapă creștinească în sala festivă și încăpătoare a școlii primare de stat. În curtea școlii creștinii s'au ospătat creștinește, fiind orânduite numeroase mese pentru drept credincioșii din comună.

I. P. S. Sa Nicolae mitropolitul Ardealului a rostit o cuvântare, spunând între altele:

«Nu pot interpreta serbarea noastră de astăzi decât ca o strălucită biruință a credinței noastre strămoșești și a vieții noastre românești. Din fire suntem blajini. N'am răvnit niciodată la ceea ce aparține altuia. Impreună cu toți aceia care locuiesc pe aceste meleaguri am trăit în bună pace, și nimeni nu se poate plânge, din alte culte și de altă limbă, de un singur act de agresiune din partea noastră.

Ași dori să poată și ceilalți să aibă totdeauna conștiința liniștită pe care o avem noi.

Noi n'am făcut altceva decât să reclamăm ceea ce era al nostru.

Cu dragă inimă iau parte, împreună cu frații întru credință la biruința de azi.

În mijlocul unor împrejurări atât de critice ca cele de acum, poporul trebuie să se înloarce la credința străveche care l-a ajutat întotdeauna.

Noi suntem un popor căruia îi aparține viitorul. Dacă 2000 de ani ne-am păstrat pe acest pământ, ori cât de grele ar fi timpurile, vom ști să ne menținem pe locurile și pe drepturile noastre. Să ne oțelăm energiile pentru a ne apăra poziția noastră pe acest pământ!

Noi nu suntem un popor nici de desperați, nici de lași. Prin câte am trecut și totuși am ieșit biruitori. Să avem încredere în destinul neamului nostru pe care nimic pe lume nu va putea să-l întunece.

Increderea noastră sporește cu atât mai mult cu cât sântem conduși de un Rege mare, înțelept și prevăzător și care se identifică permanent cu aspirațiile și soarta neamului nostru.

Rugăm pe Regele nostru să aibă încrederea în noi, în spiritul nostru de jertfă. Să închinăm pentru M. Sa Regele, cheazășia viitorului strălucit al nostru».

Toată asistența, în picioare, aclamă îndelung. Se cântă „Trăiască Regele!»

După cuvântările protoereului Aurel Nistor și a dlui G. Lungulescu, dl Stancu Brădișteanu, secretar general al ministerului cultelor și artelor, aduce din partea dlui ministru Stefan Ciobanu, mulțumiri și indemnuri pentru asemenea fapte creștinești.

Incheind seria cuvântărilor, dl prof. Gh. Alexianu rezident regal, subliniază în cuvinte calde însemnătatea actului săvârșit la Bicsad, spunând între altele:

«În calitate de rezident regal al ținutului care se întinde dela izvoarele Oltului și până la Dunăre, țin să exprim satisfacția românească de a vedea cum se manifestă geniul creator al neamului nostru. Bucuria pentru noi este întreagă, căci dragostea de grai și de viață românească și de credință strămoșească se face din zi în zi mai simțită în aceste locuri».

Lăudând activitatea neobosită și spiritul generos al ctitorului, ing. Bogdan, dsa își exprimă convingerea că asemenea fapte nu pot rămâne fără ecou și fără rod.

Inchee elogiind opera creștinească a mitropolitului Nicolae și închinând pentru sănătatea I. P. S. Sale.

S'a expeditat M. Sale Regelui o telegramă cu următorul cuprins:

«Majestate, de aici, din fundul județului Treiscaune, din vrednica comună Bicsadul Oltului, ai cărei creștini trăesc astăzi momente înălțătoare cu ocazia târnosirii monumentalei biserici ridicată pe cheltuiala drept credinciosului inginer D. Bogdan, Vă trimitem în numele lor asigurarea celui mai profund devotament și legământul că, în frunte cu Regele nostru, vom ști să păstrăm totdeauna cu orice sacrificii strălucirea Crucii.

Să trăiți Majestate întru mulți ani! Mitropolit Nicolae Bălan, Ctitor ing. D. Bogdan.

Absolvenții Academiei teologice «Andreiane» seria 1930 sunt rugați a fi toți prezenți în Sibiu a doua zi de Rusaliu când vor avea întâlnirea la 10 ani dela absolvire. — Pr. I. Badiu; I. Boiu.

Aviz

Cântăreț bisericesc excelent bariton, a avut bursă la conservatorul de muzică, canto, fost dirijor al unei mari catedrale din țară, caut post de cântăreț și dirijor de cor.

Adresa: Vladimir Ciobanu, cântăreț și dirijorul corului bisericesc din comuna Râșnov, județul Brașov. (40) 1-2

Nr. 1309/940

Concurs

Pentru întregirea posturilor de:

a) preot misionar și

b) preot eclesiarh dela biserică catedrală din Sibiu se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție, a lui în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu aceste posturi sunt retribuțiunile prevăzute în bugetul Onor. minister al cultelor pe anul financiar 1940/41, și anume: pentru cel de sub a) Lei 4400, adecă salariul unui preot licențiat fără gradații, și pentru cel de sub b) Lei 4900, adecă salariul unui preot licențiat cu I gradatie.

Dela concurenți se cere să aibă calificatiunea preoțească prescrisă pentru parohiile de clasa întâia.

Cererile de concurs se vor trimite Consiliului arhiepiscopesc din Sibiu.

Preoții în funcțiune vor anexa la cerere «curriculum vitae» vizat de oficiul protopopesc, alți candidați vor anexa documentele prescrise la art. 32 din Regulamentul pentru parohii.

Candidații fără familie vor fi preferați. Sibiu, din ședința secției bisericești a Consiliului arhiepiscopesc, ținută la 23 Mai 1940.

Consiliul Arhiepiscopesc

Ad. Nr. 118/940

(37) 2-3

Concurs

Pentru întregirea postului de prim cântăreț, al bisericii ortodoxe române din parohia centrală Ilia, se deschide concurs pe termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salariul dela stat. Iar dacă s'ar întâmpla ca statul să nu bugeteze acest post, cântărețul va primi salariul corespunzător dela parohie.

2. 4 jugăre eclesie cantorală, pământ arabil în șesul Murășului.

3. 2/10 parte din toate venitele stolare.

4. Dela cântăreț se cere ca să conducă corul și să împlinească sarcina de bibliotecar și administrator al Casei culturale, pentru care serviciu va primi locuință în edificiul Casei culturale cu grădina de circa 1/2 jugăr și încă 2 jugăre de pământ arabil.

Concurenții își vor înainta cererile de concurs, cu actele de calificatie, oficiului protopopesc ortodox român din Ilia, și cu prealabila încuviințare se vor prezenta la biserică pentru a-și arăta aptitudinile de cântăreți.

Ilia, la 18 Mai 1940.

Oficiul parohial ortodox român Ilia:

Iuliu Josan
protopop

Anunțuri și reclame

Cel mai răspândit ziar care poate fi întrebuințat pentru anunțuri și reclame în cercurile preoțești din Ardeal, este

Telegraful Român

Anunțuri și reclame se primesc la Administrația ziarului, în Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.